Discuţii pe marginea activităţii fotbalistice

Trebuie să ne străduim mai mult pentru ridicarea calităţii fotbalului

ARAD. *Articolul apărut în ziarul „Scînteia" sub titlul „Activitatea fotbalistică în ţara noastră trebuie îmbunătăţită" a arătat cu multă justeţe părţile pozitive şi negative ale fotbalului nostru. Au fost subliniate lipsurile în pregătirea fotbaliştilor fruntaşi ca urmare — mai ales — a neseriozităţii manifestate la antrenamente.*

Rolul fotbaliştilor fruntaşi este de a contribui din toate puterile la ridicarea nivelului jocurilor de fotbal care — cum a fost precizat în articolul citat — lasă mult de dorit. Foarte just a semnalat articolul ineficacitatea înaintărilor (dovadă numărul mic de goluri înscrise în ultimele campionate). In această direcţie avem foarte mult de făcut. Noi trebuie să stăruim pentru ridicarea fotbalului, ajutîndu-i efectiv pe antrenorii noştri în munca de instruire-antrenament. Cunoştinţele noastre tehnice şi tactice trebuie larg răspîndite în rîndurile tinerilor jucători de fotbal.

In cadrul colectivului nostru, mulţi dintre jucătorii echipei prime s-au ocupat de echipele de pitici. Maestrul sportului Nicolae Dumitrescu a obţinut rezultate frumoase în această direcţie. De asemenea, şi eu am avut în grijă echipe de mici fotbalişti şi pot spune că satisfacţia pe care o ai văzînd cum munca ta dă roade, nu se poate reda în cuvinte. Maestrul emerit al sportului Iosif Petschowski, precum şi maeştrii sportului Zoltan Farmati şi Nicolae Dumitrescu se străduiesc necontenit să-şi ridice măiestria sportivă, prin munca practică dar şi prin aprofundarea materialelor de specialitate. In plus, mulţi jucători cum sînt Gavrilă Szücs, Iosif Capas, Petre Dudas şi Toma Jurcă au frecventat regulat şedinţele de antrenament. Unii dintre ei, cum sînt Capas şi Dudas, sînt apreciaţi pentru succesele lor în producţie.

In anul 1956 ne aşteaptă sarcini şi mai grele. In afară de campionatul categoriei A, unde în urma promovării unor echipe puternice, ca Progresul Oradea şi Locomotiva Bucureşti, se prevede o luptă dîrză, şi programul internaţional va fi mai bogat şi mai variat. Pentru a face un salt faţă de anul care a trecut, jucătorii fruntaşi trebuie să-şi înzecească eforturile în pregătirea lor de zi cu zi, asigurînd astfel calitatea întrecerilor fotbalistice. Totodată. jucătorii de frunte trebuie să fie adevărate exemple pentru cadrele tinere, care — la rîndul lor — au datoria de a-şi însuşi cunoştinţele celor mai avansaţi.

Noi, cu toţii, sîntem hotărîţi să-i ajutăm pe antrenorii noştri în munca lor, pentru a asigura o cît mai bună pregătire a echipei noastre, ridicînd prin aceasta şi nivelul fotbalului în Republica Populară Romînă.

ANDREI MERCEA
maestru al sportului, jucător în echipa Flamura roşie Arad

Munca educativă—factor determinant

Sportul este un factor de călire fizică şi morală a tineretului. In patria noastră, fotbalul — această populară disciplină sportivă — nu poate fi socotit drept o profesie, un mijloc de obţinere a anumitor avantaje. Nu poate fi util societăţii acel sportiv care, cu toată valoarea sa tehnică ridicată, n-are la bază o pregătire profesională, o profesie pe care s-o exercite ca oricare om al muncii. Trebuie să fie limpede pentru toată lumea că un sportiv are datoria de a fi exemplu în muncă şi în sport pentru a reprezenta cu cinste şi demnitate colectivul său, atît sub raportul pregătirii tehnice, cît şi al atitudinii disciplinate pe teren, al dîrzeniei şi efortului depus pentru succesul culorilor colectivului.

In lumina acestor lucruri, colectivul sportiv Locomotiva Timişoara a căutat să-şi desfăşoare activitatea la un nivel cît mai ridicat. Jucătorii echipei noastre de fotbal sînt încadraţi cu toţii în producţie, la atelierele C.F.R. şi la Direcţia regională C.F.R. Anul acesta s-au evidenţiat în producţie o serie de jucători ca: inginer Franciscovici Oscar, dispecer la locomotive, Gall Valentin — lăcătuş, — Ferenczi Ladislau — tîmplar, — Covaci Iosif — maistru TC. — Ritter Iosif — planificator, — etc. Trebuie să arăt însă, că datorită, pe de o parte, conducerii colectivului, care nu a dus o suficientă muncă educativă, iar pe de altă parte atitudinii unor jucători, nu toţi fotbaliştii echipei noastre au venit regulat la serviciu. Printre aceştia cităm pe Ţigăniuc, Szekely, Dărăban etc. La această atitudine nejustă faţă de muncă s-a adăugat şi o comportare incompatibilă cu trăsăturile unui sportiv de tip nou. Unii jucători nu au înţeles să ducă o viaţă sportivă. Pentru o astfel de vină gravă, jucătorul Szekely a fost sancţionat cu scoaterea din lotul primei echipe în ultima parte a campionatului, deci tocmai atunci cînd lotul era incomplet prin accidentarea cîtorva jucători şi cînd echipa era ameninţată cu retrogradarea. De asemenea, pentru aceeaşi vină, jucătorul Ţigăniuc a primit un ultim avertisment din partea colectivului. In pregătirea lor tehnică, unii jucători au lăsat, de asemenea, de dorit, înregistrîndu-se cazuri de absenţe nemotivate de la antrenamente (de exemplu, jucătorii Ţigăniuc, Bădeanţu, Rodeanu etc.).

Desigur că toate aceste lipsuri importante s-au reflectat în comportarea echipei în cursul campionatului; ele au scăzut randamentul echipei, ducînd-o în situaţia de a fi ameninţată cu retrogradarea din categoria A.

Aceste lipsuri se datoresc, în mare măsură, conducerii colectivului care nu a acţionat cu suficientă energie la apariţia lor. Dacă actele de indisciplină ale unor jucători, în muncă sau în sport, ar fi fost combătute cu hotărîre şi înlăturate de la început, atunci şi randamentul şi comportarea echipei în campionat ar fi fost mult îmbunătăţite.

Conducerea colectivului nu a pus accentul pe munca educativă cu jucătorii, deşi se ştie că această problemă constituie un factor important în activitatea unui colectiv. In această direcţie s-a muncit sporadic în cea mai mare parte a anului, în turul campionatului şi în retur pînă la întrerupere. Odată reluat campionatul, echipa noastră a suferit trei înfrîngeri consecutive. Acest fapt ne-a dat foarte mult de gîndit şi situaţia trebuia analizată în mod cît se poate de serios: echipa noastră intrase în zona retrogradării. Abia în acest moment a început intensificarea muncii educative în cadrul colectivului nostru. Au fost organizate săptămînal şedinţe educative şi consfătuiri cu jucătorii, pentru a remedia multe din lipsurile constatate. Rezultatele nu au întîrziat să se arate. In următoarele jocuri susţinute echipa noastră a obţinut trei victorii şi trei meciuri nule care au determinat rămînerea echipei în categoria A.

Rezultă din cele de mai sus că în cadrul colectivului Locomotiva Timişoara, munca educativă a fost dusă în mod sporadic, că s-a acţionat mai intens numai atunci cînd s-a făcut simţită greutatea unei situaţii critice. Dacă s-ar fi muncit metodic în această direcţie sînt sigur că — ţinînd seama de posibilităţile jucătorilor noştri — echipa noastră ar fi avut o altă comportare şi ar fi ocupat un loc fruntaş în campionatul pe anul 1955. Echipa Locomotiva Timişoara cuprinde jucători care au apărat cu cinste prestigiul fotbalului nostru în întîlnirile internaţionale. Ea a avut o comportare bună în cele patru meciuri susţinute în 1955 cu Lokomotiv Sofia (3—1), Hamärby Suedia (1—1), Stal R.P. Polonă (2—1) şi Spartak Subotiţa (2—1). Aceste rezultate dovedesc că jucătorii noştri au posibilităţi morale, fizice şi tehnice să susţină cu succes examene în faţa echipelor străine, atunci cînd se pregătesc cu seriozitate şi conştiinciozitate.

In concluzie, consider că activitatea slabă desfăşurată de echipa noastră de fotbal în anul 1955 se datoreşte, în cea mai mare măsură, faptului că nu am pus un accent deosebit pe munca educativă cu fotbaliştii, ceea ce a determinat apariţia actelor de indisciplină şi, pe alocuri, crearea unei atmosfere nesănătoase în rîndurile jucătorilor.

Ţinînd seama de greşelile săvîrşite de noi în activitatea din anul 1955, ridicînd munca educativă la nivelul şi rolul pe care-l are în procesul de instruire-antrenament al fotbaliştilor şi stimulînd pregătirea jucătorilor pe care-i avem la dispoziţie, sînt convins că în anul 1956 echipa noastră va avea o comportare cu mult mai bună, la înălţimea condiţiunilor ce-i sînt asigurate, aducîndu-şi contribuţia de care este capabilă la îmbunătăţirea fotbalului din ţara noastră.

Ing. IOAN BOGDANESCU
responsabilul secţiei de fotbal a colectivului sportiv Locomotiva Timişoara

INFORMAŢII Pronosport

Premiile speciale oferite de I. S. PRONOSPORT pentru concursul anexă pe luna decembrie (un automobil I.F.A., două ceasuri Schaffhausen şi un aparat fotografic tip Kontax) au trezit un deosebit interes în rîndurile participanţilor la concursurile de pronosticuri sportive. O dovadă concretă o constitue numărul mare de comunicări depuse în întreaga ţară.

Mai rămîne acum de văzut care vor fi primii fericiţi premiaţi ai concursului anexă. Răspunsul îl vom avea miercuri 4 ianuarie 1956 ora 18 cînd va avea loc tragerea din urnă a acestor premii la Agenţia Centrală din Calea Victoriei 9. Intrarea se va face pe baza de invitaţii.

Dar pînă atunci, participanţii au şi început să-şi facă „pregătirile" pentru concursul anexă pe luna ianuarie 1956, la care vor fi acordate din nou: un automobil I.F.A., două ceasuri Schaffhausen şi un aparat de fotografiat tip Kontax. Este şi normal acest lucru deoarece dacă vrei să obţii unul din aceste premii, conform regulamentului, trebuie să participaţi cu minimum un buletin la fiecare concurs din luna ianuarie (adică la concursurile din 8, 15, 22 şi 29 ianuarie). Cei care doresc — cum e şi normal — să participe cu şanse mărite vor participa cu un număr mai mare de buletine. Reamintim de altfel tuturor participanţilor că buletinele depuse la un concurs sînt valabile (indiferent dacă sînt simple, duble, multiple sau colective) pentru toate categoriile de premii oferite. Este un mare avantaj acordat participanţilor care datorită acestui fapt au şanse mari de a fi premiaţi fie în bani (obişnuitele premii pentru 12, 11 şi 10 rezultate exacte), fie în obiecte (pentru 0 rezultate exacte la fiecare concurs şi, indiferent de numărul de rezultate exacte obţinute, la concursul anexă).

Iată de ce primul concurs al anului 1956, concursul nr. 1 din 8 ianuarie, a atras atenţia tuturor participanţilor care comentează cu interes cele 12 meciuri pe care le cuprinde. Primele patru sînt meciuri de handbal masculin-sală. Lupta care se dă între formaţiile fruntaşe în acest sport a stîrnit interesul „pronosportiştilor". Deşi sîntem în plină iarnă, nici sportul favorit al participanţilor — fotbalul — nu lipseşte din programul concursului de la 8 ianuarie. Nu mai puţin de 8 meciuri din campionatul italian, vor pune la încercare cunoştinţele fiecărui participant. Şi cum surprizele nu sînt rare nu ar fi de mirare ca primul concurs să aducă şi primul mare premiat al anului. Cine va fi? Răspunsul e foarte simplu: unul din dumneavoastră !

Dar dacă unii duc lupta pentru cît mai multe rezultate exacte, alţii nu au uitat că şi în acest an I. S. PRONOSPORT oferă săptămînal premii şi celor care nu indică nici un rezultat exact. In primul rînd, o motocicletă pentru participantul care deţine cele mai multe buletine cu „0" rezultate exacte. In această direcţie unii participanţi au devenit adevăraţi specialişti reuşind să „ghicească" concursurile fără x-uri (ca acela din 25 decembrie) şi completînd deci buletine cu X de sus pînă jos, iar alţii reuşind să indice „0" rezultate chiar şi la cele mai grele concursuri (cum a făcut Ghindă Aurel care a cîştigat o motocicletă cu numai 8 buletine cu „0" la concursul nr. 49).

Cei care nu merg la cel mai mare număr de buletine cu „0", participă la premiile care se trag din urnă: o motocicletă I. J. de 350 cmc, 3 aparate de radio „Supermagnetica" şi 3 biciclete. Toate aceste premii pentru „0" rezultate se oferă săptămînal, participanţii care au buletine cu „0" rezultate trebuind să completeze pînă în joia următoare concursului comunicările prin care anunţă acest lucru.

Conferinţa comisiei orăşeneşti de baschet

Joi 5 ianuarie orele 18, la sediul C.C.F.S. oraş, va avea loc conferinţa comisiei orăşeneşti de baschet. Ordinea de zi cuprinde darea de seamă pe anul 1955 prezentată de comisia orăşenească de baschet. Cu acest prilej vor fi înmînate premiile echipelor care au terminat cîştigătoare competiţiile din 1955 şi va fi anunţată formula de disputare a competiţiei din 1956.

Sînt invitaţi să ia parte jucătorii, antrenorii, arbitri bucureşteni, precum şi reprezentanţii consiliilor orăşeneşti ale asociaţiilor sportive.

Un procedeu tehnic neglijat la noi: driblingul

Ţinînd seama de problemele de ordin tehnic ale fotbalului nostru, este deosebit de interesantă părerea despre dribling în general, a lui Csanadi Arpad, autorul renumitului manual de fotbal apărut recent în R.P. Ungară.

In timpul jocului se întîmplă, de multe ori, ca un jucător să nu găsească un coechipier liber căruia să-i trimită mingea. In aceste cazuri sînt recomandabile, ba chiar necesare, mişcări care pot distrage atenţia adversarului, îl pot induce în eroare, pentru a obţine timp sau spaţiul necesar.

Această părere a lui Csanadi mărgineşte sfera de utilizare a driblingului, dar — totodată — defineşte clar şi situaţia în care trebuie folosită această „armă". De altfel, autorul se exprimă şi mai lămurit în această privinţă, spunînd: **„Ţinerea adversarului la distanţă, inducerea lui în eroare (adică folosirea driblingului) sînt determinate de necesităţi, în fotbalul modern jucătorul recurgînd la arma driblingului numai dacă este silit de împrejurări".**

După această precizare, sau, mai bine zis, delimitare principială urmează în carte descrierea tehnicii driblingului, pe nu mai puţin de aproape 30 de pagini. Un spaţiu atît de mare rezervat driblingului arată pe de altă parte importanţa lui în tehnica de joc şi aceasta este cu atît mai instructiv pentru jucătorii noştri, cu cît ei — după cum se ştie — pot fi criticaţi pentru aplicarea greşită a driblingului, nu numai din punct de vedere tactic, ci şi — mai cu seamă — din punct de vedere tehnic. Un jucător care nu stăpîneşte tehnica driblingului sau o cunoaşte într-o măsură insuficientă, nu poate rezolva cu succes sarcinile legate de rolul lui atunci cînd este „nevoit" să recurgă la dribling, executîndu-l prost sau chiar evitîndu-l.

Iată ce spune autorul cărţii în această privinţă:

„Fiecare jucător este capabil să execute mişcări cu scopul de a induce adversarul în eroare, ceea ce însă, în sine, nu este suficient. Driblingul trebuie astfel executat încît să-şi atingă scopul: mişcarea respectivă trebuie să fie convingătoare, nu să fie transparentă, pentru că atunci adversarul nu se lasă păcălit. Prima mişcare, cea care distrage atenţia adversarului de la intenţia ascunsă, nu are voie să trădeze nimic din mişcarea care va urma, pentru folosirea timpului sau spaţiului astfel cîştigat".

După autor, executarea corectă a driblingului se bazează pe factori psihici şi fizici.

In privinţa factorilor psihici, Csanadi spune că un bun dribler dispune de o **imaginaţie bogată**, putînd astfel să creeze situaţii neaşteptate, şi — în afară de aceasta — el este dotat cu o **gîndire rapidă**, pentru a găsi prompt o soluţie potrivită în situaţia ivită.

Factorii fizici sînt mai mulţi. Astfel, prima necesitate fizică este coborîrea centrului de greutate a corpului, în special la driblingul cu mingea. Cu cît centrul de greutate este mai jos, cu atît va fi mai uşoară deplasarea lui rapidă şi neaşteptată în direcţia dorită. De aceea se găsesc atîţia dribleri buni printre jucătorii cu picioare mai scurte. Cei care au picioare lungi, reduc acest handicap prin îndoirea genunchiului. Al doilea factor fizic este **viteza**: mişcarea de înşelare trebuie să fie urmată rapid de mişcarea reală, intenţionată, pentru a împiedica adversarul să recupereze timpul sau spaţiul pierdut. Al treilea factor fizic: **îndemînarea în execuţie**. Intr-adevăr, driblingul cu mingea sau fără ea (fenta) necesită executarea unei acţiuni compuse din mişcări variate, neobişnuite, avînd direcţii opuse, ceea ce pretinde o mare îndemînare. Ultimul factor este **simţul ritmului**, un factor deosebit de interesant privind aspectul problemei. Este vorba de coordonarea timpului necesar atît mişcării de înşelare, cît şi celei cu intenţia reală. Astfel, driblerul nu poate trece la executarea mişcării cu intenţia reală, pînă cînd adversarul nu a reacţionat la prima. Dacă driblerul se grăbeşte în succesiunea mişcărilor, adversarul va vedea numai mişcarea de înşelare, dar o va urmări totuşi şi pe cea reală, deci driblingul nu-şi va atinge scopul. In schimb, dacă jucătorul întîrzie în executarea mişcării de înşelare (în care se ascunde intenţia a doua), atunci el dă timp adversarului să urmărească desfăşurarea driblingului complet, şi să recupereze ceea ce a pierdut. Cu alte cuvinte, driblingul nu va mai fi folositor.

O clasificare a driblingurilor, aşa cum explică Csanadi, este imposibilă, dat fiind marea lor varietate. In general, însă, ele pot fi împărţite în două grupe principale. Din prima grupă fac parte driblingurile fără minge (fentă), iar din cea de a doua, driblingurile cu mingea. De altfel, în foarte puţine elemente tehnice se găsesc atîtea posibilităţi de manifestări individuale ca în dribling. Cu toate acestea, valoarea driblingului nu este — bine înţeles — identică pentru diferite roluri în echipă. Această armă poate şi trebuie să fie folosită de cele mai multe ori de înaintaşi, mai rar de mijlocaşi, iar jucătorii din apărarea imediată o pot folosi numai în caz extrem. **In legătură cu cei din urmă — spune autorul — un fundaş nu poate fi cu nimic iertat dacă driblează atunci cînd trebuie să degajeze.**

In sfîrşit, înainte de a trece la exerciţiile de însuşire a driblingurilor, autorul atrage atenţia asupra unei lipse frecvent întîlnită la jucători, de altfel valabilă şi pentru cei din ţara noastră. Astfel, foarte mulţi jucători se mulţumesc să înveţe cîteva feluri de dribling, pe care le folosesc mereu. In consecinţă, executate oricît de bine, mişcările devin cunoscute şi, deci, nu mai obţin efectul scontat. Aşa dar, driblingul nu poate fi mereu acelaşi, ci trebuie să fie totdeauna nou şi variat. Tocmai aceasta condiţionează şi justifică importanţa covîrşitoare a driblingului, armă atît de necesară în jocul de nivel tehnic ridicat.